

PRESEDINTII ROMANIEI

Nu ma tem de o armata de lei condusa de o oaie, ci de o armata de oi condusa de un leu, spunea Alexandru cel Mare. Daca ne gandim putin la perioada post-decembrista si daca acceptam ca cea mai draga dintre balade ne este Miorita, iar spatiul nostru e un spatiu mioritic, e normal sa ne intrebam cine a condus armata de oi in cei 20 de ani care au trecut de la Marea Întrebare.

Pai sub Ion Iliescu am fost o armata de oi condusa de o oaie... O oaie ratacita, orbecaind bezmetic prin transeele tranzitiei. DI Iliescu vorbea in anii 90 despre un model si-si (si socialist si capitalist). Din pacate, s-a dovedit a fi modelul nici-nici (nici capitalist, nici socialist).

Cu Emil Constantinescu am fost o armata de oi condusa de un tap. Plantarea unui tap printre oi a fost un experiment nefericit. Un fel de anus contra naturii, fapt ce i-a atras doamnei Ana Blandiana, cea care a fost determinanta in propulsarea tapului in fruntea armatei de oi, porecla Anus Blandianus.

Astazi armata de oi este condusa de un berbec (care uneori rimeaza cu zezec): Traian Basescu. Menirea berbecului este sa sparga totul. Iar Traian Basescu s-a achitat cu brio de aceasta sarcina. Marea calitate a marinarului de la Cotroceni este aceea ca desi nu rezolva nimic, desi nu se achita de niciuna din promisiunile facute in campania electorala, lasa omului de rand nealterata impresia ca ar putea, ca poate in orice clipa sa faca ceva serios si notabil.

Este memorabil un cadru electoral din primul mandat al Presedintelui i anume din campania de suspendare. Atunci echipa de imagine a d-lui Basescu, speculand eficient ludicul si atuurile inteligentei emotionale, a lansat un afis care reprezinta un excelent material didactic pentru toti consilierii electorali. Afisul il prezenta pe Traian Basescu in trei ipostaze: cu mainile la gura (text: *Ei nu vor sa vorbesc, voi ce vreti?*), cu mainile la urechi (*Ei nu vor sa aud, voi ce vreti?*), cu mainile la ochi (*Ei nu vor sa vad, voi ce vreti?*). Deocamdata, singura replica viabila pentru toate aceste intrebari este cea din piesa In cautarea sensului pierdut de Ion Baiesu: *Eu intreb, dar cine-mi raspunde?* O replica kafkiana...